

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kurczaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények előfize-
tési pénzek és hirdetések is
küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNY.

Hirdetéseket

és nyilt-téri közleményeket
a kiadóhivatal mérsékelt ár-
jegyzék szerint számít.

Egyes példányok

kaphatók lapunk nyomdájában
valamint Stark Nándor
és Szigethy Z. könyv- és
papírkereskedésében.
Kéziratok nem adnak vissza.

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, szerdán és pénteken reggel.
Egyes szám ára 5 kr.

Főszerkesztő és kiadó-tulajdonos:
S I M A F E R E N C Z.
Felolvasó-szerkesztő:
K O V Á T S K Á L M Á N.

Lapunk megrendelhető:
a kiadóhivatalban és lapkihordóink útján,
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

Korszakalkotó kezdeményezés.

(P.) Sima Ferenc országgyűlési képviselő a f. hó 14-én tartott városi közgyűlés elé egy indítványt terjesztett be, melynek hordereje ugyszólván megmérhetetlen.

Lelkünk mélyében meg vagyunk gyözdve arról, hogy ha a fölvetett eszmét megvalósítja a képviselőtestület, Szentes város közéletében ennél nagyobb és üdvösebb alkotás még nem létesült.

Két szempont dominál e korszakalkotó kezdeményezésben. Az egyik az, hogy a város törzsvagyona az eddiginél jelentékenyen nagyobb jövedelmet hajtson; a másik pedig — s ez a fő — hogy a szentesi gazdálkodó osztály a mezőgazdasági válság súlyos következményeitől — amelyek még ezután jelentkeznek érezhetőbb módon — megmentessék.

Hogy milyen kiviteli módozatok biztosíthatják e kettős cél elérését, azt most még fejtegetni időelőttinek tartjuk. Oly fontos és nagyszabású kérdés ez, hogy igen sokszor és igen behatóan kell vele foglalkoznunk.

Fentartván tehát magunknak azt a kötelezettséget, hogy az indítvány bővebb tárgyalásába a további fejlemények kapcsán belebocsátkozunk; ezuttal csupán magának az indítványnak közzétételére szorítokozunk. Az indítvány a következőleg hangzik:

Tekintetes képviselőtestület!

Az a súlyos, és katasztrófával fenyegető válság, melylyel Magyarországi mezőgazdasága küzd, s melynek káros hatását nemcsak a mezőgazdasággal foglalkozó birtokos osztály, hanem a társadalom minden rétege érzi, — köztudomás szerint úgy az ország kormányának, mint a parlament különböző politikai pártjainak figyelmét a legnagyobb mértékben magára vonta.

A gyökeres orvoslás módjára nézve a pártok nézete lényegesen eltér ugyan egymástól, de egy dologban valamennyi vélemény megegyez, s ez az, hogy a magyar mezőgazdaságnak első sorban és mindenképp föltölt olcsó és könnyen hozzáférhető hitel-forrásokra van szüksége. Kormány körökben már konkrét alakot is öltött a baj orvoslására való törekvés, a mennyiben egy nagy agrár bank létesítésén fáradoznak, a melynek hivatása lenne a mezőgazdasági hitel-igények kielégítése.

Ámde a keret, a melyben a különben jóakaratu tervezet mozog, annyira korlátozott és aránylag kisszerű, hogy ha megvalósul is a fölvetett eszme, a kontemplált agrárbank előreláthatólag nem lesz képes megfelelni a kitűzött nagy célknak; s így nem marad más hátra, csupán az, hogy mindazon helyeken, ahol a viszonyok megengedik, kövessük azt

az életrelvő elvet, hogy: „Segíts magadon, s az Isten is megsegít”.

Szentes város közönsége — hitem szerint — abban a kedvező helyzetben van, hogy mezőgazdasági hitel igényeit a saját erejéből is kielégítheti, ha a rendelkezésére álló pénzerőt alkalmas módon és észszerűen felhasználja.

Ennek módja pedig az volna, ha a város tulajdonát képező regale kötvények értékét egy városi hitelintézet létesítésére használnánk föl.

Ez az eszme sokkal inkább új és sokkal nagyobb horderejű, semhogy kellő előkészítés és beható megfontolás nélkül realizálható volna. Részemről nem is táplálom azt a föltevést, hogy a tek. képviselőtestület ily fontos kérdés eldöntésébe ötletszerűleg, alapos tanácskozás nélkül belemegy; sőt magam is azt óhajtom, hogy a fölvetett eszmét minden oldalról kellően megvilágítsuk, s érett megfontolás után döntsünk fölötte. Ennélfogva tisztelettel indítványozom, hogy:

Küldjön ki a tek. képviselőtestület egy bizottságot azzal a megbízással, hogy azt a kérdést, miszerint nem volna-e célszerű a város tulajdonát képező regale kötvények értékesítése útján egy kiválóan a mezőgazdasági hitel-igények kielégítésére szolgáló városi hitelintézetet létesíteni — megfontolás tárgyává tévén, véleményéről, a kiviteli módozatok megjelölésével — tegyen tüzetesen indokolt jelentést.

Szentes, 1895. jan. 13.

Teljes tisztelettel:
Sima Ferencz.

Városi közgyűlés.

(P.) A f. hó 14-én tartott városi közgyűlésen feltűnően nagy számban jelentek meg a képviselők, ami örvendetes jele a közügyek iránti érdeklődésnek.

A napirend előtt a polgármester bejelentette, hogy a tárgysorozat kibocsátása után két önálló indítvány adatolt be. Az egyiket Sima Ferencz adta be egy — a mezőgazdasági hitel-igények kielégítésére szolgáló városi pénzügyi intézet létesítése tárgyában; a másikat több városi képviselő, a 2-ik állatorvosi állás betöltésének elhalasztása iránt.

Sima Ferencz indítványa — melyet lapunk első cikkében szószertint közlünk — nyomban felolvasatván, felállott az indítványozó, és röviden kifejtette azokat az okokat, amelyek őt indítványa megtételére ösztönözték. A gazdasági válság — úgy mond — annyira akuttá és fenyegetővé lett, hogy minden tényezőnek köze kell munkálnia a baj gyors és gyökeres orvoslására, mert másként a földbirtokos osztály tönkre megy. A pártok behatóan foglalkoznak is a kérdéssel; de egyelőre hathatós orvoslásra nincs kilátás, mert a földbirtok terhére a kormány nem hajlandó leszállítani, s a folytatott közgazdasági politika is nagy hátrányára van a mezőgazdaságnak. Ily körülmények között egyelőre nincs más módja a baj enyhítésének, mint az, hogy olcsó hitel-forrásokat kell nyitni a mezőgazdaság számára. Szentes abban a kedvező helyzetben van, hogy ön-

erejéből nyújthat anyagi támogatást a gazdaközönségnek, ha a félmillió forint értékű regale kötvényekből nyerendő alapítókével egy városi hitelintézetet létesít. Egy ilyen intézetnek roppant előnyeit majd akkor fogja szülő bővebben kimutatni, ha az indítványban megpendített eszme érdemleges tárgyalás alá kerül. Ezuttal csupán az indítvány napirendre tűzését kéri.

A közgyűlés elhatározta, hogy az indítványt a tárgysorozat elintézése után fogja tárgyalni.

A napirend első tárgyát a gimnázium államosításának ügye képezte. A polgármester egy talpraesett beszéddel vezette be a tanácskozást. A közoktatási intézetek színvonala — ugymond — a fejlődő kor igényeihez képest folyton magasabb lesz, ami a kiadások emelkedését is maga után vonja. Egy ilyen tanintézet, mint amilyen a mi főgimnáziumunk, 28—30 ezer forint évi kiadással jár, s ha ma nem is költünk rá annyit, apránként mégis oda fogunk jutni. Az épület — mely tudvaleg 6 osztályu gimnáziumnak készült — már szűk; és mintegy 50—60 ezer forintba kerülő pótléptékezésre van szükség. Hogy ettől a nagy teherrel megszabaduljunk, azért indítottuk meg a mozzalmat az államosítás iránt; mely hosszas fáradozás után sikerrel is vezetett. Az államosítás különben nemcsak azért előnyös, hogy jelentékeny tennetű szabadságot meg, hanem előnyös tanügyi szempontból is, mert az állam a gimnázium színvonalát is magasabbra fogja emelni. Kéri a jegyzőkönyvbe foglalt feltételek elfogadását.

Ezután felolvastattat a tankerületi főigazgatóval felvett jegyzőkönyv, mely a gimnázium államosításának feltételeit tartalmazza. Ezen feltételeket lapunk mult számában már közöltük.

Szeder János szólott először a tárgyhöz, aki helyesli ugyan az államosítást, de a feltételeket szeretné kibővíteni. Nevezetesen a szerződésbe beigtatandónak tartja, hogy a gimnáziumban a tannyelv nem lehet más, csak magyar; továbbá kifejezetten kötelezze magát az állam, hogy 50—60 ezer forint erejéig pótléptékezést teljesít; állapítsassék meg a tandíj mennyisége; és végül biztosítsassék a városnak az a joga, hogy évenként legalább 10 szegénysorsu tanulót tandíjmentességre kijelölhet. Fölveti még szóló azt a kérdést is, vajon a megállapított feltételek nem ütköznek-e bele abba az egységbe, amelyet a város a gimnázium átvételével alkalmával a reform. egyházzal kötött.

Sima Ferencz elismeri, hogy a Szeder János észrevételei részben elismeriek, ilyen például az, hogy legalább 10 tanuló számára tandíj mentességet kössünk ki. Ami a magyar tannyelv kikötését illeti, azt nem tartja ugyan helytelennek, de szükségesnek sem, mert hite szerint örökre ki van zárva még a lehetőség is annak, hogy ebben az országban és épen Szentesen más legyen a tannyelv, mint a magyar. Ha valaha ilyen idő bekövetkeznék, akkor inkább szétrombolnánk a gimnáziumot, hogy kő kövön meg nem maradjon. Az építkezés kötelezettségét szükségletlennek tartja a szerződésbe beigtatni, mert ha szükség van a pótléptékezésre, azt az állam úgy is teljesíteni fogja, ha nem követeljük is tőle; amint hogy már az 1895. évi állami költségvetésbe fel is van veve egy jelentékeny összeg erre a célra. Az államosítást pénzügyi szempontból is föltöttebb előnyösnek tartja; mert ha csak a mai állapotot vesszük is, évenként 5 ezer forintot takarít meg a város, ami 100 ezer forint tőkének felel meg. De előrelátható, hogy kiadásaink jövőre sokkal magasabbra emelkednének, mert szóló áttanulmányozta az állami középiskolák költségvetéseit, és arra a meggyőződésre jutott, hogy

22 ezer forinttól egész 47 ezer forintig megy az azokra fordított évi kiadás. Végül emlékeztetvén a közgyűlést arra hogy nem régiben ő és a polgármester bejelentették, miszerint a közoktatási miniszter évi 10 ezer forint hozzájárulás mellett hajlandó a gimnáziumot állami kezelésbe venni — felvilágosításul megjegyzi, hogy akkor még a miniszter nem volt tájékozva az iránt, hogy itt nagyobb költséggel járó pótléptervezésre van szükség; innét van, hogy most 2 ezer forinttal több hozzájárulást kíván. Meglegen ajánlja a tankerületi főigazgatóval megállapított feltételek elfogadását.

Kátai Pál János elfogadja a feltételeket, de a magyar tannyelv kikötését szükségesnek látja; mert nem láthatunk a jövőbe, és nem tudhatjuk, hogy milyen sors vár az országra.

Fekete Márton szerint ezt a fontos dolgot olyan aprólékoságokkal, amilyeneket Szeder János fölvetett — nem volna helyes hátráltatni. Ami különösen a magyar tannyelvvel illeti, azt már a törvény megállapította, s így ilyen kikötés egészen fölösleges.

Hasonló szellemben szól Dózsa Elek is, aki az államosítást, mint nagy vívmányt, örömmel fogadja.

Szeder János a hallottak után is fentartja indítványát a magyar tannyelvre, és az építkezési kötelezettségnek a feltételek közé leendő felvételére nézve.

Bálint József az építkezési kötelezettséget szükségesnek tartja a szerződésbe fölvenni; de a magyar tannyelv kikötését fölöslegesnek véli.

Sima Ferencz a jegyzőkönyvbe foglalt feltételek változatlan elfogadását kéri; azt azonban nem ellenzi, hogy a magyar tannyelv kikötésék, mert ez a pótlás nem hátráltatná a dolog elintézését, s abban igazat ad Szeder Jánosnak, hogy a szerződés erősebb a törvénynél.

Ezzel a vita bezáratván, a kérdés szavazással döntetett el. A többség — 95 szóval 30 ellen — a feltételeket változatlanul és a pótlások mellőzésével elfogadta, s a polgármestert felhatalmazta a szerződés megkötésére.

A városháza építés ügyét nem lehetett ezáltal tárgyalni, mert csak e hó 10-én kötötték meg a szerződés a takarékpénztárral, s így az idő kevés volt arra, hogy a vázlatot és az előleges költség-számítást ellehessen készíteni; a nélkül pedig a közgyűlés nem mehet bele a döntésbe. A polgármester indítványára az ügy tárgyalása márczius 4-re halasztatott.

A számonkérőszék tagjainak választásánál Sima Ferencz azon nézetének adott kifejezést, hogy az ellenőrzést a kisebbségben lévő párt számára is lehetővé kell tenni; ezért ugyancsak az ő indítványára Soós Ferencz helyett — aki kijelentette, hogy a megbízást nem fogadná el — és Udvardi Sándor helyett — aki ez idő szerint nem tartózkodik itthon — Fekete Márton és Kiss Zsigmond választatott meg; a többi tagok továbbra is megmaradtak.

A tisztai rakpart és kikötő vámszedési jogára nézve megtartott árverést a közgyűlés tudvalegőleg nem hagyta jóvá, hanem új árverést rendelt el. Az új árverés alkalmával Zsoldos Ferencz 139 forinttal többet ígért, mint a mennyit az első árverés eredményezett. Ezt a közgyűlés jóváhagyta.

Toth Gyula ellenőr és Balogh Ferencz ígató visszahelyezése tárgyában kiadott belügyminiszteri rendeletok tudomásul vétettek.

Szánthó János birtoknyilvántartó betegsége folytán a polgármester felhatalmaztatott, hogy a nyilvánított hivatalba egy kisegítő munkaeót alkalmazhasson.

Nagy József adóügyi tanácsnok visszahelyezése érdekében Temesváry Antal és társai indítványt adtak be. Ez azonban mellőztetett, mert felfüggesztett tisztviselő visszahelyezésére nem a közgyűlés, hanem a fegyelmi hatóság illetékes; s az indítvány különben is tárgyalanná vált, mert a közg. bizottság már visszahelyezte a nevezett tanácsnokot.

Jiraszek és Krausz építési vállalkozók ismeretes ügyében keletkezett egy kis vita. A gazdasági szakosztály azt javasolta, hogy a gimnázium építéséért még járó összeget fizesse ki a város a nevezett vállalkozóknak, illetőleg lépjen velük egyességre; de egyúttal egyeséleg intezze el a kispiazi vízvezeték ügyét is.

Sima Ferencz nem tartja ugyan jogosnak a vállalkozók követelését, de nem akarja a várost

perbe vinni, azért hajlandó a békés kiegyenlítésre. Ami azonban a kispiazi vízvezetékkel illeti, azért egy krajczár se illel a vállalkozókat, sőt örüljenek ha vissza nem követeljük tőlük az eddig felvett összegét.

Ecséri Lajos dr. ügyész azt vitatja, hogy a vállalkozók követelése jogos; ajánlja a kiegyezést.

A közgyűlés a gazdasági szakosztályi javaslatát fogadta el, mely a gimnázium és a vízvezeték ügyét együttesen és békésen kívánja elintézni.

A csordajárási földek hasznosítása tárgyában előterjesztett gazdasági szakosztályi javaslat elfogadott. E szerint a szájbér a tehén után 10 forintban, a borony után 6 forintban állapított meg. Két éves vagy 2 éven felüli üsző tehénszámba vétetik.

Sima Ferencznek a mezőgazdasági hitelügynök kielégítése czéljából létesítendő városi hitelintézet tárgyában beadott s fentebb ismertetett indítványa, javaslattétel végett, egy bizottságnak adatott ki. E bizottságba — a polgármester elnökele alatti — kiküldettek: Sima Ferencz, Szeder János, Balogh János, dr. Ecséri Lajos, Fekete Márton, Novobáczky Győző, dr. Szánthó Lajos, Bartha János, Kálmán Mihály, Kátai Pál János, Sonnenfeld Samuel és Kiss Zsigmond.

A 2-ik állatorvosi állás betöltésének elhalasztása iránt beadott indítvány — Sima Ferencz pártoló felszólalása után — elfogadott, s az alispán a választás elnapolására felkéretni határozottat.

Ezzel a közgyűlés véget ért.

A Simapárt nagy értekezlete.

(P) A reform. egyházi választások ügyében a Sima-párt f. hó 13-án, vasárnap délután tartotta meg nagy értekezletét, a kurczántuli közgyűlési teremben.

Pártgyűlést láttunk már eleget; de ilyen imponzánsat még soha. S bár el voltunk készülvé rá, hogy nagy és lelkesült tömeg fog összejönni, — ez a gyülekezet még is meglepett bennünket, egy rengeteg sokaságával, mint páratlan lelkesedéssel.

Minden nagyítás nélkül két ezerre tehetjük a megjelentek számát. Ez a roppant tömeg természetesen nem fért el a különben tágas teremben, hanem zsufolásig megtöltötte a mellékszobát, és az épület előtt elvonuló nagy terraszt is. Ember ember hátán szorongott, s félni lehetett, hogy a nagy tolongásban valami szerencsétlenség történik. De akár mennyire összehúzódtak is egymást, lehetetlen volt elférni, s igen sokan az udvarra szorultak, a melyet pedig nagy hó borított. Így azután néhány százan eltávoztak; de mintegy másfél ezer ember órákon át hűsögesen kintartott.

Burián Lajos polgármester pontban 3 órákor megnyitván az ülést, melegen üdvözölte a résztvevőket. Emlékeztetve arra, hogy a tizedekben megtartott értekezleteken a főgondnoki állásra egyhangulag Sima Ferencz országgyűlési képviselőt jelölték, kérdezi a nagy értekezletet, hogy ezt a jelölést fentartja-e?

Mióta azok a falak állnak, még olyan orkánját az éljenzsnek nem visszhangzották mint a milyen erre a kérdésre kitört. „Éljen Sima Ferencz!” zugott, harsogott a kiáltás minden felől. Az elnöki csengettyű gyöngy hangja elveszett a falrengő éljenzsben, mint a méh dögás a menydörgés zajában. Perczek teltek el, míg a polgármester ismét szóhoz jutott, és megtehetette indítványát, hogy egy küldöttség hívja meg a gyűlésbe Sima Ferenczet. A küldöttség tagjaiul dr. Szánthó Lajost és Bartha János nyugalmazott bírót választották meg.

Míg a küldöttség megbízásában eljár, azalatt Filó Tihamér dr. és Burián Lajos polgármester tartottak nagyhatású beszédeket.

Filó Tihamér dr. első sorban is örömet nyilvánította a fölött, hogy ily nagyszámu gyülekezet ad kifejezést a pártunk iránt érzett bizalomnak és ragaszkodásnak. Ezt annak tulajdonítja, hogy a mi irányunk és törekvésünk mindig az volt, hogy a nép meg-

hamisítatlan akarata érvényesüljön. Ami a Sima Ferencz főgondnok-jelöltségét illeti, az ellenpárt azt hirdeti, hogy Filó Tihamér és Burián Lajos azért akarják Simát megválasztatni, mert jóbarátjuk. (Felkiáltások mindenfelől: „Mindnyájunké.”) Hát igaz, hogy jóbarátjai vagyunk, de csak addig, amíg igaz uton jár; mihelyt ez nem tenné, mi volnánk az elsők, akik ellene fordulnánk. Köztudomású tény az, hogy Sima mindig szemközt állt a hatalommal a nép jogaiért; küzdelmének bére nem volt más, mint rágalom és üldöztetés az ellenségektől; de annál melegebb szeretet és ragaszkodás a néptől. Mikor a főgondnokságra jelöltük, azzal nem kívántuk a saját akarunkat a népre tolni, hanem megkérdeztük a népet; ezért hívta össze a polgármester az értekezletet. (Felkiáltások mindenfelől: „Éljen a polgármester!” „Nem is volt még ilyen polgármesterünk soha!”) Simára nagy szükség van az egyháznál, hogy reprezentáljon bennünket, mert eddig ezt sajnósan nélkülöztük. Kristó Nagy Istvánt nem akarjuk becsmérteni, de annyit sértés nélkül elmondhatunk, hogy ő nem ily nagy és népes egyház kormányzatának élére való. De még ha egyébként megfelelt volna is az állásának, már csak azért is el kell onnét mozdítani, mert zsarnokoskodik. Ott van például az a ténye, hogy a szabad választást korlátolni iparkodott azzal, hogy csak azokat a szavazat-lapokat fogadják el, amelyeket az egyház hivatalnokai osztanak ki. S még azt se teszik meg, hogy kézbesítenék a választóknak, hanem azt követelik, hogy a választók járuljanak ő elébük. Az ilyen uralkodás ellenkezik a protestantizmus szellemével. Mi nem akarunk szolgák lenni, hanem szabad nép, amely leráz magáról minden jármot. Azért választunk olyan főgondnokot, aki a nép jogait nem letiporni, hanem megvédeni szokta. Ilyen férfiú a mi jelöltünk, azért — éljen Sima Ferencz!

A lelkes éljenzés lecsillapulta után Burián Lajos polgármester állott fel. Ez a nép — ugymond — mindig lelesedett a szabadságszerető emberekért s mindig hálás volt azok iránt, akik a szabadságért küzdöttek. Ott van például Kossuth Lajos. Miért rajongunk érte; miért dobban meg minden szentesi ember szíve, mikor ezt a nevet hallja? Azért, mert az igazságért, a nép jogaiért és mindnyájunk szabadságáért küzdött nemesen, bátran és önzetlenül. Mert bátorsága volt szemébe dobni a hatalmasoknak, hogy: „Ne kevélykedjétek, hatalmatokban ne bízzátok el magatokat, hanem hajtsátok meg fejeteke a nép előtt, tartsátok tisztelben jogait, mert minden hatalom ő tőle származik.” Csongrád-vármegyében ezeknek az eszméknek a szószólója és apostola Sima Ferencz. Ezért üldözik az ellenségei és szeretnék keresztre feszíteni, mint az igazság legnagyobb bajnokát: a Jézus Krisztust keresztre feszítették. De minden apostolnak voltak lelkes hívei; így vannak Sima Ferencznek is; itt vagyunk mi, akik híven mellette állunk minden küzdelmében. Tudjuk, hogy harcok fog reá várni ott is, ahová most küldjük: az egyház kormányzatában; de ő nem riad vissza a harcztól, s mi nem fogunk kifáradni a támogatásban, és nem fogunk lankadni a lelkesedésben. Kiáltuk tehát most is egyszívvel lélekkel — s ennyi sok száz torok kiáltása bizony messze elhallatszik — hogy: „Éljen Sima Ferencz!”

Az éljenzés még zugott, a mikor a teremre lépett Sima Ferencz. Erre aztán természetesen ujjal erővel kitört az ováció. Közkívánatra a terem közepén állott fel Sima, hogy a nyitott ajtókon át a mellékszobában és a terrázon lévők is hallhassák a szavát.

Örömmel jött — ugymond — ebbe a páratlanul népes értekezletbe, hogy a személye iránt nyilvánult megismerő bizalmat megköszönje. Kinyilatkoztatja, hogy a főgondnok jelöltséget elfogadja. (Viharos éljenzés.)

Nem hiúságból teszi ezt, hanem komoly okokból, a melyek részint politikai, részint egyházi szempontokon alapulnak. Szentesen mindeki ismeri őt, és tudja, hogy a néppel együtt érez, együtt harcol, és soha a hatalom kegyét nem keresi; pedig a mai világban azok boldogulnak a legkönnyebben, akik a hatalom szolgálatába szegődnek és a felsőbb kegyeket vadásszák. De ő maga is a nép gyermeke; mint ilyen, lelkében soha más vágyat nem hordott, csak azt, hogy a nép szeretetét és becsülését kiérdemlje; és soha másért nem küzdött, mint a nép érdekében, s jogainak tisztelgésért tartásáért. Meg is érdemelte ő tőle ezt a nép, mert ő a kaputos emberekben csalódott sokszor, de a kék mándlis emberekben nem csalódott soha. Azért mikor a polgárjogok védelméről van szó, akkor nem ismer félelmet, nem ismer csüggedést, nem ismer elfáradást, mert a közvéleményből és a nép szeretetéből merít erőt.

Bizonyos elkeseredéssel nézte mindig, hogy a szentesi ref. egyház kormányzata nem a nép szabad akarátának a kifolyása, s ebben a kormányzatban olyan irányzat érvényesült, mely ellenkezik a szentesi reformhívek közérzetével, de ellenkezik a protestáns egyház szabad szellemével is. Pedig az a szabad szellem egykor csodákat művelt; megmentette a nemzet alkotmányos szabadságát. Fájdalmasan esik tehát látni, hogy az az egyház, mely a szabadság erős vára volt; mely hatalmat képezett még a dinasztiaival szemben is, a vezetés szolgalelkűsége miatt immár a hatalom uszályhordozójává lett. A szentesi ref. egyház életéből például elég arra a szegyesletes tényre emlékezni, hogy midőn pár hónappal ezelőtt Kossuth Ferenc itt járt, a szolgálkú egyházi kormányzat még a nemzeti zászlót se merte az egyház épületére kitűzteni, hanem úgy kellett azt a szó szoros értelmében kieroszakolni.

Ezt a romlott szellemet ki kell valahára irtani a szentesi ref. egyház kormányzatából; s ha a vezetés az ő kezébe kerül, igéri és fogadja, hogy igazi azafias, szabad szellemet plántál oda be; azt a szellemet, mely a nép lelkéből és romlatlan erkölcséből van merítve.

Szabadságot akar, és nem erőszakoskodást; mert amennyi szabadságot követel önmagának, ugyanannyit enged másoknak is.

Arra is fog törekedni, hogy a város nemcsak törekvéseinek az egyház előmozdítója legyen, ne hátráltatója, mint az eddigi kormányzat alatt volt.

A szorosabban vett egyházi életet is ki akarja vetkőztetni a mostani sivárságból; mely szerint a ref. ember protestáns volta ma mindössze abból áll szentesen, hogy reformátusnak született, fizeti az egyházi adót, s ha meghal — eltemeti a ref. pap. Az egyházi élet olyan, mint a kert; ha nem gondozzák, dudva veri föl, nem megy bele senki; de ha gondos kertésze van, aki felszed minden gyomot, ápolja a növényzetet, akkor abba a kertbe szívesen megy és jól találja magát mindenki. Ő arra fog törekedni, hogy a kezére bízott kert viruljon, és gyönyörűséget okozzon mindnyájunknak.

Emlékeztet arra, hogy évtizedekkel ezelőtt a hívek áldozatkészségéből egy tekintélyes összeg 16 ezer forint gyűlt egybe templom-alapra, amelyből lelkes elődeink a II-ik tizedben akartak egy templomot építeni. Ebből az összegből egy fillér sincs, mert az egyházi kormányzat bölcsesége házat épített belőle. De vajon boltokra van-e az egyháznak szüksége, vagy templomra? Ő azt hiszi, hogy ha valaha, úgy épen most van szüksége a protestáns egyháznak a hitbuzgóság ápolására, mert komoly napok következnek reánk. Régebben papjaink és főgondnokaink nem a földi hatalom előtt borultak térdre, hanem az Isten előtt, s hitbuzgóságukból erőt merítettek, megvédelmeznüi jogainkat. Ma ez niucs így; mert ma egyházunk nagyjai a

hatalom előtt hajlonganak. Ma ott vagyunk, hogy erkölcsi bátorságot katolikus atyánk fiaitól kell tanulnunk, mert azok jogaikat követelni fölmennek a trónig; míg mi olyanok vagyunk, mint a birkák.

Ezt a szellemet akarja ő a szentesi egyházból kiküszöbölni, s visszaplantálni az ősi protestáns szabad szellemet. Ez a törekvés van zászlójára írva, s azért kéri a népet, hogy ezt a zászlót segítse diadalra juttatni.

Mikor a szónok befejezte beszédét, kitört a lelkes éljenzés, és sokáig nem lehetett mást hallani, csak ezt a kiáltást: „Éljen Sima Ferencz, nem kell Krisztó.”

Vége az elnöki csöngetyű csinált egy kis csendet, s ekkor Burián Lajos polgármester felhívta az értekezletet, hogy a megválasztandó presbiterek és egyházközségi képviselők listáját állapítsa meg. Felhívta egyúttal az értekezlet figyelmét arra, hogy emberemlékezet óta most van először Csongrádvármegyének ref. vallású főispánja. Indítványozza, hogy a presbiterek között első sorban a főispán vétessék föl, akinek egyhangu megválasztása kívánatos és remélhető. (Hát ez nem épen úgy van, mert a pákúliczok mellőzték a saját főispánjukat; s így megválasztatása nem lesz ugyan egyhangu, de azért bizonyos. Szerk.)

Az értekezlet a polgármester indítványát általános helyesléssel, egyhangulag elfogadta, s aztán minden nagyobb vita nélkül, egyértelmű megállapodással a következőleg tette meg a kijelöléseket:

Presbiterek: Dr. Vadnay Andor, id. Bartha János (bíró), dr. Filó Tihamér, dr. Szánthó Lajos, id. Józsi Sándor, Vajda Sándor, Sarkadi Nagy Ferencz, id. Ruzs Molnár Ferencz, Ruzs Molnár István, Babós János, id. Berényi Gergely, Berényi Gergely (szőlőbeli) Kanász Nagy Lajos, Virágos Kiss Mihály. Egyházközségi képviselők: Magyar József, Magyar Elek, Nyiri Sándor, Varga Imre, Tóth Sándor, Musa Gergely, Kálmán Péter, Dónáth István, Lakos Sándor, Kálmán István, Berényi János, Kiss János, Csák János, Ruzs M. Ferencz, Papp Imre, Puskás V. Sándor, Szerényi Sándor, Rádi János, Kálmán János, Vida Sz. Lajos, Papp Ferencz, Csucs Sándor, Ruzs M. Lajos, Tarnóczy Mihály, Murvai Gábor, Sarkadi N. Zsigmond, Bazsó Antal.

A jelölések ekképen megtörténvén, az értekezlet Sima Ferencz és a polgármester életetésével szétoszlott.

Az új kormány.

Az új kormány megalakult s ámulatára, bámulatára ország és világnak a következő nevek képviselével került elő a három heti kormányválság hosszas vajudásából.

Miniszterelnök: Bánffy Dezső br.
Belügyminiszter: Perczel Dezső.
Kereskedelmi miniszter: Daniel Ernő.
Földművelési miniszter: Festetics And. gr.
Földművelési miniszter: Wlassich Gyula.
Vallás- és közoktatásügyi miniszter: Erdélyi Sándor.
Igazságügyminiszter: Lukács László.
Pénzügyminiszter: A király személye körüli miniszterium vezetésével megbízott honvédelmi miniszter.
Horvát miniszter: Fejérváry G. br. Josipovich Imre.

Az ember, aki még csak nem is politikus, csak reudes ujságolvasó s így állandó kontaktusban tartja magát az ország politikai eseményeivel, lehetetlen hogy fel ne kaczagjon ezen lista látására, mely kiáltva hirdeti a szabadelvű párt teljes elzűlését.

A kormánypárt sirhat; de az ellenzék örömmel kaczaghat ezen kormány látára, mely mint az idétlen szűlött elhal, elpusztul egy közönséges szellő fuvallatára.

Szinte tudjuk, hogy eszi meg ezt a kormányt már a benutatózásokor a számbau

mege erősödött s szellemben ezen kormány felett mérhetlen magasságban járó ellenzék kormányt pusztító jó kedve.

Hogy a fővárosi lapok mi véleményben vannak erről a kormányról ime a „Magyarország”-nak egy könyörtelen kritikája.

„Olvasom az Ember tragédiáját. A tizenegyedik képnél vagyunk. A föld kiegészít, s hóval és jéggel borítva, csak törpe nyírt és eszmított terem már. Ádám, mint megtört agastyán jön Luciferrel és szeretné tudni: hogyan bukott faja? „Nemes küzdésben, nagyszerűen-e, vagy nyomoron törpülve izról-izre, nagyság nélkül és könyre érdemletlen?” Lucifer megnyugtatta Ádámot, hogy hisz él még faja s rámutat a kunyhójából foka-vadászatra felkészülten kilépő eszkmóra. Es Ádámól kitör a keserűség:

E kores alak, e torzkép volna-e

Nagyságonnak bitór örököse?

Mért hagyat látnom, Lucifer! Valóban

A vigasz rosszabb, mint volt bánatom.

S a hogy olvasom Madách örökszép verseit, eszembe jut a szegény szabadelvű párt s a legújabb szabadelvű kormány minisztereinek ma nyilvánosságra jutott névsora. Igazán, ez a kabinetalakulás a legkéleletesebb politikai eleszkimosódás, a degenerációnak az a végső foka, a melyen túl már csak a faj-fentartás képtelensége s a faj teljes kihalása következhetik.

Íde jutott hát az a híres szabadelvű párt, a mely ezelőtt husz esztendővel annyi hatalommal és diadossal vette birtokba az országot. Ma már képtelen minden egyébre, mint hogy tanaképpen ott álljon a saját halálánál. Ime Ádám, undorral és kétségbeeséssel tekintve utolsó származékára, az eszkmóra, a ki, mielőtt fáját bevégzi, nem akarja kivadászatlanul hagyni a jégge fagyott világ még zsákmányul ejthető fókáit. Az elpusztulás kikerülhetetlen, de lakjunk jól legalább még egyszer, utóljára.

Oh de a fókák sem a régi zsirosak már. Az erdőket kivágtuk, a mezőket lelegettük, a heverő hivatalkat elkorcseskedtük, a konceszziókat elosztogattuk, a kincstári jószágokat elpredáltuk, a vallásalapú birtokokra pedig árgus szemekkel vigyáz egy megmondhatatlan pillanatban odaengedett bizottság. A napsugaras, boldog idők boldog emberei letaroltak és felhabzsolnak minden; mi marad még ennivaló a kihűlt világ utolsó satnya szűlőiteinek, az eszkmóknak?

Későn jött vendég örömlőn, ha esontot szopogathat; a legvégső liberális degen rációzi beéri azzal, hogy nyugdíjat kap, nagyobbát, mint a mekkorát fizetést eddig kapott. Ezért bujik ki kunyhójából az utolsó eszkmó.”

Ez pedig a szabadelvű-párt tragédiája. — 6.

Helyi és vegyes hírek.

(r.) — A lapunk tárcájában közölt elbeszélés folytatását tér szűke miatt — ezúttal kénytelenek voltunk kihagyni; amiért olvasóink szíves elnézését kérjük

(r.) — A ref. egyházi választások eddig még soha nem tapasztalt érdeklődést keltettek a közönségben. Hasztalan nehezítették meg Kristó Nagy Istváné a választást azzal, hogy a szavazatlaponként is oda fírasztják a közönséget, már eddig közel két ezer szavazatlapon vettek ki; amire Szentesen még soha eset nem volt. S ami a végig elkeseríti az öreg Kristót, a kivett szavazatlapon kilenczített része a Sima-párti választók kezében van. Ez egyébiránt tökéletesen megfelel annak az ar nyak, mely a két párt értekezletei között fentállt. Vasárnap mind a két párt tartott nagy értekezletet. A Kristó-párt értekezletén megjelentek 72-en, s azok közül is 20 a mi emberünk volt, a kiket csak a kíváncsiság vitt oda; így tehát tulajdonképen csak 52 buspákulicz szerlegelt össze. Szegényfejük, még elnököt is alig kaptak; Kiss Zsigmond lemondott, Fekete Márton nem vállalta el, s már úgy volt, hogy maga Kristó Nagy István lesz a saját pártjának az elnöke, amikor végre Csató Zsigmond alispán rászánta magát, hogy élére áll a vert hadnak. A Sima-párt nagy értekezletén — mint lapunk más helyén is elmondtuk — legalább másfélezer ember vett részt. Már ebből is kitetszik, hogy a Kristó-párt csufos bukásnak néz elébe.

(r.) Lustaság vagy furlang. A szavazatlaponkat az egyházi hivatalnokok feltűnő lassúsággal szolgáltatják ki, úgy hogy némelyik ember háromszor is elmegy, míg hozzá juthat a szavazatlaphoz.

S'a tisztelt egyházi hivatalnokok már délután 4 óra körül becsukják a boltot, és elutasítják a jelentkezőket. Nem tudjuk, hogy lustaságból történik ez, vagy furlangból, hogy ily módon megakadályozzák a szavazatlappok kézhezjutását. Akárhogy áll is a dolog, annyi bizonyos, hogy azt eltérni nem lehet. Ha tettett a tisztelt egyházzal azzal vekszálni a választókat, hogy muszáj nekik onnét hordani a szavazatlappokat, hát, akkor, lessék a tekintetes egyházi hivatalnokoknak ott ülni mindig és a közönségnek szolgálatára lenni, amíg csak van jelentkező.

(r.) — Választási nóta. Hogy milyen animóval megy a választási harc, azt jellemzi az is, hogy a nép ajkán már választási nóta is termett; a mely a következőleg hangzik:

„A majmoknak azt mondta az alispán,
Főgondnoknak jó lesz Kristó Nagy István;
De hát azért csak nem lesz Kristó pápa,
Utí laput kötünk az ő talpára!

Csátó urtól tanácsot mi nem kerünk,
Burján Lajos a mi kedvelt vezérünk,
Az lesz a mit Burján mond, meg mi mondunk:
Sima Ferenc lesz a mi főgondnokunk!

(r.) — Választási iroda. A ref. egyházi választások alkalmából a Simapárt Filó Tihámér dr. piactéri lakásán választási irodát rendezett be. Figyelmeztetjük tehát a pártunkhoz tartozó választókat, hogy a kinek bármiféle felvilágosításra vagy utbaigazításra van szüksége, forduljon bizalommal a nevezett irodához, ott szíves készséggel szolgálatára állanak. Figyelmeztetjük továbbá pártunk tagjait arra is, hogy szavazatlappjaikat kitöltés végett szolgáltatassák be Filó Tihámér drhoz, ahol a választás alkalmával ismét a kezüköz kapják.

— Plébános beigtatás. Szegvár közönsége tegnap lélekemelő ünnepének volt színhelye. Ekkor igittak ugyanis be ünnepélyesen hivatalába a község közszeretnek örömd plébánosát főt. Korpás Pált. A beigtatási aktust Dr Uhiár István s entesi apát plébános vezette, a ki megható szavak között adta at az ünnepeltnek a templomkulcsait, mint népezi hatalmanak jelvényét. Evangélium után az ünnepelt szöszekre lépett és remek beszédben üdvözölte hievit, mint a kiktől e pillanattól fogva csakis a sir vagy a durva eröszak szakíthatja el. Az ünnepélyt fényes ebéd követte, melyen a szellemes felköszöntökben nem volt hiány. Ad multos annos!

— Körözés. Bartha Károly tanító Mezőtúron öngyilkossági szándékból Körösbe ölte magát. Holt testét azonban mindez ideig még nem sikerült kifogni, valószínű tehát hogy a hullát messze sedorta el az ár. Körvélelleg szólítja fel most Mezőtúr hatóság a folyómenti városok és helységeket, hogy ha megtalálják a holttestet úgy azonnal értesítsék hatóságilag a rokonokat.

— Színészet. Még javában benne vagyunk a télen és nyári színház helyiségünkért már is párossával jelentkezők a kérelmező színigazgatók. Makó Lajos szegedi színigazgató az első a ki az idén meg kérte nyárára a mi arénánkat. Még tanácsules ele sem került a kérelem midőn a városhoz Kunhegyi Miklós keszthelyi színigazgató kérelme is megérkezett: hogy neki meg június 1-től július 15-ig engedné át színelőadási célokra az arénát a taács. Mindkét ügyben legközelebb fog döntés történni.

— Hirtelen halál. Folyó hó 12-én a Singer féle kávéházban vígan húzta társaival Bóban Imre a vig magyar nótat, midőn egyszer csak hirtelen elajult és kiejte kezéből a sirva zokogó szárazfát. Társai csakhamar segélyre siettek ugyan de életre hozni már képtelenek voltak. Egy kívánsága volt még, hogy: nejét megláthassa, ez teljesült is ugyan; mert rögtön értesített helylelékszakadva futott hozzá, de a férj csak bucsupillantást vehetett reá mert a következő percben már halott volt.

— A csoze. A szentesi kir. jbróság az iránt kereste meg a rendörkapitányságot, mint városi hatóságot, hogy adna hivatalos véleményt arról, miszerint: Szeutesen képez e sértő kifejezést ez a szó hogy csoze? Bármí is lesz erről a rendörség véleménye egy bizonyos és ez az, hogy: Szeutesen senki sem veszi szívesen azt, ha azt mondja valaki felöle hogy csoze.

— Főispán és börtönör. Egy megyei székvárosból írják e mulatságos történetet: A vármegye főispánja, a kit harczias természetéről igen jól ismernek a főváros politikai körében, a napokban a városban pompás négyes fogatán kikocsikázott. Viszszajövet a megyeház hatúlos kapuja előtt állította meg a hintáját. A kapu előtt egy börtönör strázsáit, szuronytal a kezében. A főispán nyersen szól rá a hajdura, hogy nyissa ki a kaput, de ez nem hederít a szóra.

— Halod-e! Nyisd ki azt a kaput! — ismétli haragosan a főispán.

— Nem lehet az uram, adja vissza a szót a hajdu. Nem mindenki járhat be ezen a kapun.

— De én a méltóságos főispán vagyok! Er-tetted!

— En miattam akárki fia lehet, én ki nem nyitom a kaput. Ez a kir. ügyész ur parancsolatja?

A főispán éketlen haragra gyulad, leugrik a bakról s a börtönör felé rohan ütése emelve a kezét. Csakhogy a hajdu szuronyát szegezte, a méltóságos

urra, a ki a fegyveres erővel szemben meghátrálni volt kénytelen. Ismét fölült a kocsi a honnan még fenyegetőzött, de aztán mégis elkerült a megyeház nagy kapujához s azon hajtatót le az udvarra. A főispán — hir szerint panaszt tett az ügyészégnél a börtönör ellen, a börtönör pedig, hatóság elleni erőszak miatt, följelentést a törvényszéknél a főispán ur ellen s a megyei székvárosban most erős fogadások történnek: kinek lesz igaza, a főispánnak-e, vagy a börtönörnek.

— Egy kis mulatság. Hódmezővásárhelyi történet: „Hol az a kancsó bor? dalolta vidám jó kedvvel a „Hajda” mágnese az aranyos kis czizuska, kit a kasszirós czim alatt tabiáztatott be Klein Dávid korcsmáros a kapitányságnál s duhaj jó kedvvel simult Szege Imre mulatótársának 200 forintnyi bankótával megtömött bugyellarisától duzadó keblére, hogy feledtesse a dubanatot. Nen bangzott el hasztalan a nóta, folyt a bor meg a kávé, pocsek lett az asztal s padozat, de mit ártott az a mulatóknak?! nagyobb pocsekban is fetrengett már azon topán viselője ki hamis hajlításokkal rakta lábait majd erre majd arra Szege öleiben. Harsogott a nóta, csattogott a csók, nem volt lukar se egyik se másik. A vén Hajda, az ártatlanság eme vén gyöngye csak úgy mosolygta. De nem csak a borban ment fölfele már a gyöngy, hanem Szege fejében is s a bor és szerelemittaságtól lerészegülten hajította bánatos fejt a kis aranyos hóféhér vállaira s mire felébredt, a telt bugyellaris a kasszirós kebel halmal között duzzadt... Fűtült a vonat a szomszédban az állomásnál s a czizuska várta-várta az indulást, elég volt neki a Hajdabáni mulatság, a tömött erszényt jónak vélte elonoztatni Vásárhelyről; de felébredt Szege s folytatta a nótat: „Hol az a szép barna kis lány? — hej meg osztán a tárcza? — Kle n vedelgős efiledelt felelni reája, hanem nesztét vette a rendör a nótanak s vissza felelt az Echo: — „It a szép lány, itt a tárcza... s kiemelte a kebelhalmok közül Szege 200 forintját. A czizuska felugrott a vonat, elonozott Budapestre s a rendörök drót madzagon szolt a fővárosi rendörségnek, küldjék vissza a czizuska a kapitánysághoz még egy kis mulatságra. Az ártatlanság fészke, a vén Hajda lekonyult fejfel busul az eset felett mintha csak mondaná: Hja, ilyen kávéház vagyok én!

— Borbély és paraszt. A napokban egy nagyszentmiklósi borbélyhoz, ki mellesleg foghúzóval is foglalkozik, beállit egy sváb ember s kéri, hogy hozza ki neki a leghatúlos zápfogát, mert különben ő maga üti ki kalapáccsal. Már három hete — ugymond — nem tudok enni, aludni s dolgozni a nagy fájdalomtól. A borbély hosszas vizsgálat után, sajnálatának kifejezése mekett tudtára adta a parasztnak, hogy ő bizony onnan hátúrol nem tud fogat buzni, hanem ha tetszik, hát elől kihuzza bármelyiket. A paraszt rövid gondolkodás után ki is huzatta két felső metsző fogat. Másnap — mikor látta, hogy foga még mindig fáj — újra elment a

borbélyhoz s kérte, hogy a tegnap kihuzott fogakért fizetett 2 frt fejében, huzzon ki még egy pár fogat, mert még mindig fájnak a fogai, s különben is felesége drágálta a két forintot a két fogért. A borbély újra neki állt s nem kevesebb mint hat fogat s egy darab állkapcsot huzzott ki a szegény parasztnak, ki most nyolez foggal szegényebb, de még mindig a rossz fog birtokában, nyomja az ágyat.

— Bécsi emlék. Egy londoni kereskedőnek, ki először volt Bécsben, nagyon meglepettett a császár város. Különösen a bécsiek becsületessége tet-szett neki s nem is győzte e miatt eléggé dicserni a bécsieket. Egy rendőrtanácsos ismerőse azonban csak fejt ráta a sok dicséretre. Neki már nagyobb tapasztalata volt e téren, mint az angol vendégnek. Az ángliusz azonban nem tántogt s erősítette, hogy Bécsben van a világ legbecsületesebb népe. A rendőrtanácsos erre fogadást ajánlott, hogy csakhamar megváltoztatja hízegő véleményét. Menjen ki holnap 11 és 12 óra között a Grabenre s aztán jöjjön vissza, mondta a rendőrtanácsos. „Yes!” felelte az angol. „De vigyázzon aztán, mert az uton ellopnak öntől valamit”. „Yes!” felelte ismét az angol állt a fogadásnak. Másnap ki is ment a Grabenre, egy óra hosszat folytonosan sétált s eléggülten ment ismerőséhez. „Na én nyertem, itt a tárczám, itt az óráim, zsebkendőm, gyűrűm” s ezzel egymásután előszedte a nála lévő dolgokat. „Még a kabátom sem veszett el, pedig még tüzet is adtam az utcán egy járókelőnek. Még is csak becsületes nép a bécsi, nem olyan mint a miénk.” A rendőrtanácsos csak mosolygott s a mosolygás már meglehetősen zavarta a vendéget. A tanácsos pedig csöngöttet s az angol maga előtt látta azt a járókelőt, a kinek sétéja alatt tüzet adott. Ez meghajolt előtte s át adott neki egy skatulyát. Az angol szóhoz sem tud julni: a skatulyában kabátjának gombjai voltak. A becsületes bécsi az alatt vágta ezeket le, míg tüzet kért az óvatos angoltól.

Elhaltak névsora.

Dékány Judit, 54 éves, májbetegség. Egető Bálint, 1 hetes, születési gyengeség. — Fábán Nagy Erzsébet, 1 1/2 éves, tüdőlob. — Dallos Szilágyi Lajos, 2 hetes, születési gyengeség. — Csonka Ilona, 1 hetes, születési gyengeség. — Virág György, 80 éves, aggkór. — Borsos Julianna, 68 éves, tüdővész. — Boruttein József, 70 éves, rák. — Szőke Erzsébet, 1 éves, ránggöncs. — R. Szabó Mátyas, 45 éves, tüdőlob. — Balaskó Ágnes, 19 éves, öngyilkos mérgezés által. — Berényi Julianna, 66 éves, szív-szélhűdés. — Földvári Nagy Eszter, 20 éves, tüdővész. — Létai György, 48 éves, öngyilkos akasztás által. — Nagy Eszter, 3 hetes, béhurut. — Molnár Mária, 4 1/2 éves, hártás-toroklob. — Kortész István, 70 éves, vérgyengülés. — Fábán T. István, 7 hetes béhurut. — Lengyel György, 5 hónapos, orbáncz.

A széchenyi ligeti csárdában

egy üzletvezető alkalmazást nyer, jelentkezézzék Neuman Jónásnál.

! NÉGY REGÉNY INGYEN !

Felhívás

a művelt magyar olvasó közönséghez!

A „Képes Családi Lapok” jelenleg már az ország minden vidékén a legtöbb művelt magyar család rendes házi barátja.

Közkedveltséget és elterjedtséget az által ért el, hogy mindig hazafiás irányban s van úgy szerkesztve, hogy a serdülő leánykának is bátran a kezébe lehet adni, s e mellett az atyák, anyák és nagyanyák is mindig megfelelő szórakozást és hasznos olvasmányokat találnak benne.

A „Hölgyek Lapja” című melléklet a nő hű tanácsadója és szellemi titkára. A „Regénymelléklet” évente négy díszes regénnyel ajándékozza meg előfizetőit, szép színes borítékkal, melyeknek egyenkénti bolti ára 1 frt, tehát összesen négy forint.

A „Boríték” tele van szórakoztató talányokkal s mulatótató apróságokkal, kérdésekkel, feleletekkel, egyszerű a „Képes Családi Lapok” a legértelmesebb, a legérdekeltebb s mégis a legolcsóbb szépirodalmi képes hetilap.

A képek a legelső művészek ecsetének köszönik létüket. A „Hölgyek Lapja” mellékletünknek divatképei mindig a legjobb divatnak miutái; így az 1895-ik évi első szám a következő tartalommal jelent meg:

„Házsmár és társa” regény Beniczky Bajza Lenkétől; „Ujév” költemény Ábrányi Emiltől; „A befelé fordított kép” novella Muray Károlytól; „A nő feladata” dr. Turnowsky Mórtól; „A sötét világ” Tolna; Lajostól; „Az ifjú anya” költemény dr. Feleki Sándortól; „Az aloom” G. Dnözeghy Mórtól; „Bál után” Mészáros Sándortól; „Az időről” szatira Jambor Lajostól; „A szép színésznő” regény Rudnyánszky Gyulától.

Előfizetési árak: a „Hölgyek Lapja” című divat- s „Regény-”melléklettel együtt, Egesz évre 6 forint. Félévre 3 forint. Negyedévre 1 forint 50 kr.

A „Képes Családi Lapok” hetilapból mutatványszámokat ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal mindazoknak, a kik ez iránt — legzélszerűbben levelező apon — hozzá fordulnak.

A ki három új előfizetőt gyűjt s az előfizetési összeget utalványon egyszerre be-küldi, annak elismerésül egy díszes emlékkönyvet küldünk.

A ki az egész évre szóló hat frtnyi előfizetési összeget 80 kr csomagolási és posta-szállítási díjjal együtt egyszerre beküldi, annak elismerésül 4 regényt küldünk; a ki 3 frt előfizetési összeget 40 kr csomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküldi, annak két regényt küldünk elismerésünk jelül és a ki csak 1 frt 50 krnyi negyedévi előfizetési díjat — 3 kr csomagolási- és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküldi, annak a kiadó-hivatal egy regényt küld jutalmul.

3V6 a „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala Budapest, Vadász-utca 14. sz. saját házában.